

Ο Βωμός του Χρόνου

της Χρυσούλας Σταυρακάκη

Ατέλειωτος είναι ο καιρός στα Χέρια Σου, ω Κύριέ μου!
Κανείς δεν είναι εκεί να μετρήσει τις στιγμές Σου.
Οι μέρες κι οι νύχτες περνούν, οι γενιές ανθίζουν
κι ύστερα μαραίνονται σαν τα λουλούδια.
Ξέρεις να περιμένεις...
Οι αιώνες σου ακολουθούν ο ένας τον άλλο,
για να φέρουν στην τελειότητα ένα αγριολούλουδο του κάμπου.

Και 'μεις;
Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε,
κι αφού δεν έχουμε καιρό, πρέπει να μεριμνούμε για την τύχη μας.
Είμαστε πολύ φτωχοί και δεν μας επιτρέπεται ν' αργοπορούμε.

Έτσι ο καιρός περνά, ενώ αφήνω πίσω μου εκείνους,
που με κλάματα ζητούν να τον κρατήσουν.
Όμως ο βωμός Σου μένει αδειανός από αφιερώματα κι από στολίδια.

Κι όταν τελειώνει η 'μέρα,
τρέχω βιαστικά με το φόβο μη βρω κλειστές τις θύρες.
Μα βρίσκω, ωστόσο, ΠΩΣ ΚΑΙΡΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΑ.

Ξεκίνημα

της Χρυσούλας Σταυρακάκη

Ταξίδι δίχως όρια, μακρύ, κουραστικό,
Ξεκίνησα χωρίς χαρά, χωρίς αναζητήσεις,
ζώντας το σήμερα σαν χτες,
το αύριο σαν τώρα!

Πρέπει —λεν— το ξεκίνημα να φέρνει ευτυχία,
σ' όσους σωστά το τόλμησαν και θέλουνε τη νίκη,
όμως ποτέ το άγνωστο δεν κρύβει τη γαλήνη,
κι ούτε ποτέ στο λογισμό δίνει την ηρεμία.

Μοιάζει με θάλασσα βαθιά, μαύρη, φουρτουνιασμένη,
όπου κρατεί αιχμάλωτο, στη δίνη της σκορπίζει,
κάθε ελπίδας άγγελμα,
κάθε χαράς τραγούδι.

Μοιάζει με δάσος σκοτεινό, ανελέητα μονάχο
όπου στα σκόρπια φύλλα του, ανάμεσα στο χώμα,
στριφογουρίζει την καρδιά,
τη σκέψη μας καρφώνει.

Κι όμως, όσοι εθάρρυσαν κι απότολμοι γενήκαν,
όσοι προσπάθησαν να μπουν μες στην ψυχή τ' ανθρώπου,
αυτοί αξίζει να ταφούν
στου φεγγαριού τη σκόνη.

Η Χρυσούλα Σταυρακάκη γεννήθηκε στην Αθήνα. Πέρασε τα μαθητικά της χρόνια στην Αθήνα, στην Κρήτη και στη Θεσσαλονίκη όπου και πήρε το Πτυχίο της Ιατρικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, αργότερα δε και το διδακτορικό της δίπλωμα. Συνέχισε ανώτερες σπουδές και ανέπτυξε σημαντική επαγγελματική καριέρα στο Λονδίνο και μετέπειτα στον Καναδά.

Σήμερα ζει στην Οττάβα του Καναδά με την οικογένειά της. Είναι παντρεμένη και έχει τέσσερα παιδιά. Η Dr Χρυσούλα Σταυρακάκη εργάζεται στην Οττάβα σαν Associate Professor και Coordinator of Dual Diagnosis Services στο τμήμα Ψυχιατρικής του Πανεπιστημίου της Οττάβας καθώς επίσης και σαν Director of the Dual Diagnosis Program στο Γενικό Νοσοκομείο Οττάβας.

Είναι Fellow of the Royal Society of Medicine, ιδρυτικό μέλος της Royal Academy of Child Psychiatry and Mental Handicap καθώς και Fellow of the Royal College of Physicians and Surgeons of Canada.

Έχει συγγράψει αρκετά βιβλία και έχει προβεί σε πολλές δημοσιεύσεις και ανακοινώσεις σε θέματα σχετικά με την Παιδοψυχιατρική και την πνευματική καθυστέρηση.

Στο πεδίο της λογοτεχνικής δημιουργίας, πραγματοποιεί την πρώτη της έκδοση ποιητικής συλλογής, με χαρακτηριστική ευχέρεια να εκφράζει τις εσωτερικές της εννοήσεις στην ελληνική αλλά και στην αγγλική γλώσσα.

Ο θάνατος του παλικαριού

του Γεωργίου Αθ. Δαλαμάγκα

Μάιος 2003

Έφυγε το παλικάρι κανείς δε ξέρει πως.
Το χάρο, αναπάντεχα, συνάντησε σε δρόμο δίχως φώς.

Έφυγε το παλικάρι, χαμένα τα έχει η λογική,
άδικα ψάχνει για να βρεί γιατί η τύχη ήταν κακή.

Έκλαψε η μάνα, τσίρηξε, χάθηκε απ' τη ζωή.
Οι φίλοι όλοι βούρκωσαν, μαζί τους και οι “εχθροί”
μα τίποτε δεν άλλαξε, λες την οργή σκορπούσε.

Η θάλασσα ρυτίδιασε, ανατρίχιασε,
κι άλλαξε χίλια χρώματα, η πανούργα
και το θυμό της κράτησε, στον κόρφο της, το κύμα.

Και η γή, τόσο σκληρή, αρνιότανε
του νέου το κουφάρι να αγκαλιάσει.
Στο τέλος υποχώρησε... μια μάνα είναι και αυτή.

Ασέληνη έπεσε η νύχτα και η φύση καταλάγιασε.
Μόνη η ψυχή ξάγρυπνη προς τα αστέρια αλυχτούσε.
Ύστερα ξημέρωσε η αυγή και δρόσισε τα νέα ροδοπέταλα.

Ο κύρης μου

του Γιάννη Αμπελουργού

Νιος βρε δεν ήμουνα κι εγώ, Λεβεντονιός στην άψη,
μούλεγ' ο κύρης τα προχτές-φωτιά να μη σε κάψει-
Λες δα να μ' έβλαφτε εκεί, πού 'ταν το σπίτι κι οι δικοί
και το 'σκαμα μια Κυριακή, η μέρα πριν χαράξει;

Τι ήταν η μάνα καρπερή και στέρφο το χωράφι
κι ήταν η χύτρα μας μικρή κι όλο αδειανό το ράφι
και σαν άλλο δεν έσφιγγε στη μέση το ζωνάρι
είπα να σφίξω τη καρδιά
και στη τρανή τη δημοσιά να μπάσω το ποδάρι.

Συ δε κατέεις το τι θα πει, δώδεκα ετών ζουλάπι
σα Δονκιχώτης τα στοιχειά να πολεμάς τ' αγέρα.
Μα μ' όλη αυτή τη δυστυχιά στην αχαμνή μου πλάτη
Θαρρείς πως κρέμασα τ' αυτιά, πως είπα αί σα πέρα;

Ορέ Σβαλιώτικο¹ σκαρί, Παφλείκο² φυντάνι,
σύρε να το 'βρεις στα χαρτιά, δε σκιάχτηκε ούτε βόλι.
Το πείσμα μου έκαμα οδηγό, τη φτώχεια μου γιορντάνι,
σύντροφο την αποκοτιά κι απέ αξιώθηκα ταχιά
και πάτησα στη πόλη.

Αθήνα... Ε τι, εθάρρεψες πως τα 'βρα όλα ίσια;
Πως του μικρού αγροτόπαιδου ετέλεψ' η οδύσσεια;
Πού το δεξ να καλοπερνά αυτός που η βιοπάλη
ολημερίς τονέ σβαρνά σαν αδειανό τσουβάλι;

Μα τέλος, Θεε η επιμονή, κομμάτι η απελπισία,
η όρεξη για προκοπή και για σκληρή εργασία,
κουτσά-στραβά κατάφερα να στήσω βιος και σπίτι
και φαμελιάρης να γενώ στη γη του Μυροβλύτη.

Κι έρχεσαι τώρα στα στερνά, συ χθεσινό κουτάβι
για να μου πεις ότι στραβά το θέμα έχω συλλάβει
και όλα αυτά που τώρα εσύ τρωε με χρυσά κουτάλια
δεν θα 'ταν τάχα πιο καλά... να τα 'παιρνα... στραγάλια!!

1. Σβαλιώτικο=Σουβαλιώτικο. Σουβάλα ή Πολύδροσος: χωριό του νομού Φωκίδος στις υπώρειες του Παρνασσού.

2. Παφλείκο. Παφλέοι ή Παφιλίδες: Οικογενειακό παρατσούκλι από τη λέξη πάφιλα=μπακίρνια στολίδια που βάζανε στο τουφέκιο (φυλάνε τα στεφάνια τους σε παφιλένιες θήκες / Κ. Βάρναλης).

Ακρογιαλί

του **Ζάχου Βασιλείου**

Το κύμα φιλά τα βότσαλα,
ήχοι θαλασσινής ορχήστρας,
τραγουδι σειρήνας μακρινό,
αλμύρα, αφρός στη πέτρα.

Παίζει κρυφτούλι η δροσιά
τυλίγεται η ντροπαλή στα φύκια,
αντανακλάσεις, σκιές στο φως,
τραγουδία, χρώματα, φωνές.

Πύργοι στην άμμο κι όνειρα,
Γοργόνες, Μέδουσες και εραστές,
σεργιάνι βγήκαν στη χαρά,
στης ξενοιασιάς τ' απάγκιο.

Απόσπασμα από την ποιητική συλλογή

«Γαλάζιο παράθυρο»

της **Θεοχαρούλας Μπομπότη**

Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς
έτσι απλά,
γιατί υπάρχουν,
γιατί υπάρχω.
Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς
έτσι απλά, τόσο απλά,
όσο η ανάσα που μπαίνει μέσα μας.
Τόσο απλά σ' αγαπώ και μ' αγαπάς
συμπαντικά.
Όπως ο ήλιος τη γη
και η γη τον ήλιο.
Η γη τη Σελήνη
και η Σελήνη τη γη.
Η πεταλούδα το λούλουδο
και το λούλουδο την πεταλούδα.
Η δροσοστάλα το φύλλο
και αυτό τη δροσοστάλα.
Η βροχή τη γη και η γη τη δροσιά της.
Τόσο απλά, τόσο φυσικά
όπως η πνοή,
συμπαντικά.

